

царя, че тогава да го обѣсѣтъ. Това било прѣзъ хиляда осемстотинѣ петдесетъ и четвърта година. Билъ мѣсецъ Мартъ, когато излѣзле изъ Шуменъ. Врѣмето било студено. Трѣбвало да минѣтъ прѣзъ срѣдъ Стара-Планина за Южна България. Пѣтътъ прѣзъ неѣ по Мартъ мѣсецъ е опасенъ. Често пѣти явяватъ се голѣми бури и виелици. Сѣщо се случило и сега. Буря, виелица, снѣгъ валѣло, та затрупвалъ имъ пѣтя. Съ голѣма мъжа едвалъ пристигнали вечертъта късно въ едно балканско село. Тѣ останѣли да прѣнощуватъ въ селото. Селския кехая имъ намѣрилъ една добра къща. Насѣдали всички около единъ голѣмъ огънь. Раковски знаелъ, че турекитѣ стражари обичатъ да пѣтъ и си казалъ: „ако ги опиѣ тази вечеръ, ще могѣ да избѣгамъ. Но какъ ще строиѣ желѣзнитѣ вериги?“ Той съгледалъ на полицата една стоманена пила и се сѣтилъ, че съ неѣ може да ги прѣпили. Тѣ не били мното дебели. Най сетнѣ той казалъ на стражаритѣ, че иска да ги нагости, защото тѣ сѣ теглили заради него. Стражаритѣ се съгласили. Раковски далъ пари да накупъ тѣ ѣдення и пиения. Стражаритѣ се наѣли и напили добрѣ, а пѣкъ като били уморени отъ трудния пѣтъ, легнали и заспали около огъня. Само Раковски не заспалъ. Когато всички били онесени въ дълбокъ сънь, той взелъ пиличката и наченѣлъ да пили веригитѣ, съ които били оковани краката му. Единъ отъ стражаритѣ се събудилъ отъ търканнето на пилата и захванѣлъ да вика, че били прѣдадени. Додѣто да се събудѣтъ другитѣ, Раковски растрошилъ веригитѣ, защото не били още допилени и скокнѣлъ, та грабнѣлъ единъ ятаганъ и пушка отъ турекитѣ, които